

ЗЕНОІ ПОІНТАІ

ΤΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Toū Ρολλινά

Πρέπει πανθεστή—άλλη τί πικρό για μέν' αντό φαρμάκι !
το πλούσιοτά της μοίδωσε κρυφό πονκαριάσι, στολιδή δαντελέχο κάποιας ; λίγες επιτάχυνσις, πούσ, οικλάβα μπρός στα δάκρυά μου όπως καύμων τη βρόντη, έτεσσες στο τηρώνι μου νάρθη και την ἀκονμήσιη το συγκυρασμόν της κορδιά στο πλαίσιο της φωτιάς ...

Σάν ήθε, χλωμοπόσωπο, στοῦ χωρισμοῦ τὴν ὡρα, αὐτὸ τὸ ἀμύληντο λινὸ, γιομάτο ἀπὸ τὰ δῶδα χίλια παρθένων εἰσώδην ἀπὸ διπλοῦ κορμοῦ, μετ σειραγμῷ μοῦ τοδοκει καρδιόβγαλιο, ἢ κατέμένη, μετ μούντε—Νά τὸ λειγανό ποτὲ λεόρ, ποὺ μένει ἀλ τῆς παλής ἀγάπες μας, σβντες σο μιτ στημή...

Στὸ δικο τ' ὀλόκεντρο, γλυκέ, πονκάμιο μόν,
γατὶ τὴν πρώτη τὴν φορὰ σὲ εἴλα στὸ πλευρὸν μόν,
οὐδὲ ἐφρόνοια. Τί νυχτὶ θύμωσον ὑπεινέτι!
Αὐτὸν μονάχη γνώσις τὰ καιτερά μεθύσια,
Ποὺν ἡ χαῖδολα σον φωνὴ σὲ μουνάκη περβοσία
τῆς παρθένας μου ἔσκομψε τὴν πάναγρ ἀστετή.

Αὐτὸν ἀφιγκάδωθι καὶ ἄκοντος τὰ κρυφομελῖτά,
τὸν δημόσιονθάνον μέσον τους, καὶ ἡμέας καὶ ρυχιά.
τρεπούμαστε τὰ στήρη μον τὸν μητικόν τους γλώσσα.
Κί αἰτὸ μόνο εἶδε κι ἐννοιωσε πᾶς καὶ γέται τὴν παρθένα
ακόντηνα πάτο πέτη, πον φυλοτέργεμον δόλεα,
οὐχ οτον ψυχὸν τὸ γόνιο, πον τόσα λέξει καὶ τόσα !.

*'Απ' τι στιγμή ποῦ έβριλησες μὲν φλόγα τὸ λαιμό μου,
τὸ τρομαγμένο μου κορμί τὸ πῆρες ὡς μπιστικό μου
τὸ διάφανο πουκάμισο στῆς γυρότης τὸ σκοπό...*

*Καὶ μὲς σ' αὐτές της δίπλεις τον της μύροις, η πρωτάροις
και στη χαρά τους ἀπίκει της σάρκας μον λαχτάροις
τοῦ είπαν πῶς πάβι πειά, δόθηκε σ' ἐκείνον π' ἄγαπω.*

Φύλαχτο πάντα, φύλαχτο! * Άς είναι στήν καρδά σου,
λές το νεραϊδόν κορυφή της ἀγάπητικας σου,
τον ὄργκισταν ἔσωτα για πάντα μυστικό...
Μες στής μεγάλες λυτρές σου ής σού είναι προσκεφαλή,
Και **νημών**, αυτά μὲν τοῦ φιλαζοματικούντοντος καλλι
πον ἴταν για σά μα φούδα ποταπές ουσικό.

Αὐτά τὰ μένα, πῶχε ἐδό τὸ δέσμα μου ἀφιομένα,
ὅς βαπτίζειν στὰ διεισια, ποθὲν δὲ γεννᾶ για μέρα
ἄνταμα ἄγνω τὴν ἀκόλαστα, μά πάγτα ζωτικά,
αὐτὸν δὲ οὐκοῦρη πάντοτε την, κούρη τοῦ κορυμβοῦ μου.
Τῆς το εἴλα της αγάπης με, με προσταγή τοῦ νου μου :
—Καιοῦμον οὐ αὔτε της διπλωμάτες, κομιδή παντεπινα.

Τῆς δειλασμένης σάρκας μων τές δέοντες καὶ τὰ φύγη,
ὅταν ἡ ἄνθρακα μων παρθενέα πολεμεῖ τὰ ξεφύγη
τὸν δόλοφον πόλει σου, μὲν ἀνώργα μων κωφάν.
Κι' διανοιαί εἰνυχία δοκιμασα εἴτε επεργοτή μηροστά σου,
οαν μ' γνῶνται καὶ μ' ὑφίσεις γάρ σην ἀγάλα μων
καὶ ἐκδίλησες στο στόμα μου τ' ἀξίειν σου σφιχτά.

*Όλα ναι, αντί θά σου τα πή και ότι σου ξαπαμάθη...
στα ουρωπή τραγούδια των γιλιες χωρες και πάνη
ποι δουκιμάσαι μαζίν θα τραγουδάσαι.
Κι' ο ροντ σου έμπορος του, βρισκότος τον είπει μουν τ' αχράντια
μι τουν ονέρια τη φρεσα, κι από τον λόρδο ανίσης,
το μάγιο ονειροτάνεμα ποι άφηρε μι ενέργια.*

Τό φύλαξα τὸ δῶρο της τ' ἀτίμητο.

Συγχρά το σέρνω απ' το συντό ποιη ἀπλώνει γινοκούοι
Και τοῦ οκοροπίζου χίλια δυο φίληματα ζεστά.
Ἄζ! 'ν είναι τόσο ζωτανό τ' ὄντεροφάγταγμά μου,
καὶ νὰ θαρροῦ πλᾶς ζανάζῃ τὸ σῶμά της οιμά μου,
τοῦ μεθυμένο ἀττάγη ταῖνα τὴν οὔποντα μὲν ζεστά.

πον μενούμενο πα την πάτη τη γάχικα με βραστα.
Τίτε την βλέπει, ου χρυσός στεφάνη, σῶν νεργίδα
με ποδαράκια φιλούμενη, πον ττετον δε ζανειδα,
τις πρώτης της αγάπητης κινήσεως κι απόδημην φρήνη
τις κάποιες ειδωλολατρίας κι ἀλαζούντρη λιχουένη,
πον με μια οξύδια την ματιάν, ἀπό φωτεινές βγαλμένη,
καψών, παθούνς μ' ἄποψη στην αράκια κατερρά.

ταῦτα πάντας μὲν ἀφεῖς στα τῆταις καρπέοντα.
Τοῦ Ἐλληνικοῦ της τὸ κομιδὲ μὲν θερμῷ κρούσσοντα,
πότε σ' ἄρχῃ λιποθυμᾶν, πότε σὲ τρέλλας λύνοντα,
μὰ πάντας οὐ μὰ ἀνθρωπίνῳ γίγαντας ἐπιθυμίαν,
κομιδὲ, ποι φίδι ἀνθρώπου, κυλινδόντας τὸ κρεβάτι
μὲν ιστεριοῦντος ἀνταπότανος ἀστρογύναλον μάτι
νὰ γένηται οὐδὲ εἰδῆ τὸ πόδι υπὸ ταῖς γενναῖς μὲν πίσα

Τὰ κοσμάλλεντα κείλια της, ὑγρὰ καὶ μωφομέτρα,
ἡ σκῆνης καὶ τὰ αόδια τὰ παρακομπομένα
καὶ τὰ μαλλιά της λαύδας, τὰ παγουλά σκοτεινά,
ἡ αγάλαμπάνια της λαύδας, τὰ παγουλά της μελή,
ἡ μυστικές της ωμοφεύεις, ποὺ λύγαναν σαν μέλι,
νοι της μελάνης της τάχιστην αγοραστάντες.

Н АПЕКАДОТИ АУТОВІОГРАФІА

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ὑποημεύσεις τοῦ χ.
Χαροί. Ἀγωνάτου. Οὐδεὶς ἔχει δικαιώμα αὐθημοσιέ-
σεως τῆς καὶ ἐκδόσεως ἐπτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουσμένου)

“Ενα πάνω τα σπουδαιότερα ἀποτελέσματα αὐτοῦ τοῦ συστήματος είναι, πιστεύω, διτί η γυναῖκα δὲν παραλείπει τών γύρην οἰκονόμος, γιατί προσδοκώντας ο’ έξειν, που κατέχει· δὲν ήδενει παρά για χρήσιμα πράγματα κι’ ἀπαρνητά τὴν ἐπιπολάριτην· δὲν έχει πάντα ἄνγημα τὸν ἀντόρος, οὐτε ἀφορεῖ νὰ παραπονείται. Κανοντάς έτοις δὲν ἔντερας δὲν ταπεινώνται καθόλου, δπος θὰ μπορούσαν νὰ πιστεύουν οι άπαδοι τῶν παλιῶν συστημάτων. Διατηρεῖ ἐπίσης δῆλη τον τῇ θέσῃ στην οἰκογένεια. Ἐξακολουθάει νὰ είνει δὲ ἀρχηγὸς της, σύνεργοια μὲ τὴ γυναῖκα του, κι’ αὐτὴ είνει δὲ ταμίας του. Καταθέντει στὰ χέρια της τὰ ποσά, ποὺ ἔχονται απ’ ἕτη πέραν διπερού διπερού ἀπ’ αὐτήν διτι, καθέ διφορεῖ είνει ἄναγκαιο για τὰ κοινά συμφέροντα τους, για τὰ δημόσια δίνοντα μισθωταί λογαριασμού. Τὸ συστῆμα· αὐτὸν συντελεῖ πολὺ στὴν οἰκιακήν εἰρήην, στὴν οἰκονομία, στὴν τάξην, και στὴν εὐτυχία της οἰκογένειας.

Γιά να μπορή νά σταθή τό σύντελος αύντο της τέλεσης ιδιότητας, πρέπει έπιστος οι δυν σύγχρονοι να είνει ιστορία σχεδόν ήδη καινή ανάπτυξης με κάποιαν διμοιρότητα στον χαρακτήρα· κι' έπειδη μάτι την διμοιρότητα των χαρακτήρων γεννιέται η αιγαίνωνται δύμοντα κι' εύπνυχια, είνει άπαραγοντικό οι άλληνδε φρόνιμοι μάθηματοι σ' αύντο το σημείο κυρίων νά φέρουντον την προσοχή τους: στην έκλογη μαστίνης σύγχρονον.

Τέτοια έστιάθηκε η περίπτωση στην οικογενειακή μου έστια. Όλες οι απόφασιες, που έπρεπε να λάβωμε, συζητώνταν πάντα από προτίτηρο μεταξύ εμέως και της γυναίκας μου. Όταν κάποτε ένας από μας έκανε στην γνώμη του, διάλλος εγγένειας άνωχρονος. Επειδή ποτέ δεν φάνηκε αλτίτιδα συναρπάστικα μας. Άμοιβαία, άγαπη και σεβασμός μας έβλαψε πάντα απ' αυτή την ιδηγή του θεόν. Τέτοια στάθμης ή οικογένεια, μέσος στην οποία μεγαλώνουσαν οι δύο μου. Παραμέμενα πάντα στές συγχρήσεις μας, τόσο στές οικακές, δυο και στές φιλολογικές και γνωριστικές, από την παιδική τους ηλικία, που έπεισε την μάθηση στές απάθειες, πονήσεις και έκαναν αδιάλογα, που νόι επαρπάσσουν στές άναγκες τους και ταυτόχρονα νά καλλιτερψόμενο το πλευρά τους.

Αυτον τον τρόπο της άνατροφής των παιδιών μας εκλέξαμε όπως νά-
τον καταλληλότερο, για νάν τ' ανατρέψουμε διανοητικά, χωρίς νά-
κουγάσουμε τη διάνοια τους. Μόνο σέ συζητήσεις οικονομολογικές
δὲν παραβρίσκοταν. «Η γυναικά μου πει πο μορφωμένη από τούς
τους σύζητους γιά ιστορικά γεγονότα κι' αλλές χρήσιμες γνώσεις
και τές έκαναν νέγκουν ένδυσιάρερο γι' αυτές τές δημόσεις, γιατι δεν
είχαν καθόλου τούς ψηφίστηκαν». Ακοίνωντας θίστερα τές συζη-
τησές μας γιά ζητηματα οικονομικά ή θέματα φιλολογικά, παρα-
κολουθούσαν έπιστος τές κρίσεις μας, δούσαν χρόνο τούς άρεσε. «Ετοι-
μα τές πραγματείς αιτείταις έξασκησης, συνηγούμενές στην οικογένεια
μου, το πεντέμη τους έτρεψαντονες και έχηματιζότουν». Η πρότη
λοιπόν άνατροφή τους έγινε με τή μέθοδο τῶν παραδειγμάτων και
στάθηκε μάλλον δραγκιά: Επειργόντας κάθε έπικινδυνή έπικο-
νονιά τους με τά έξη, προσφέροντας στήν ψυχή τους τροφή μέσα
στήν οικαγκάνη έστια, δὲν παρουσίασμε ποτέ μπροστά στά μάτια
τους ένα κακό παράδειγμα· ποτέ δέν άκουσθηκε μεταξύ έμε και
της γυναικάς μου μια τραχειά λέξη, ποτέ παραφρέσ ογήγης, ποτέ
ομπίλες ή λόγοι απροτού· δέν ήξεραν τις δαπάνες καθαρής πολυ-
τελείας, μόδας, ή αλλες ματιώτητες κι' έπιδειξης. Έχαμε κανόνια
τής ζωής τη φροντίδα της ειδιμονίας της οικογένειας μας, άναλογα
με τά μέσα μας, χωρίς νά προσκολλιώμαστε σ' αυτά τά έπιδειξικά
ημδαμά πράγματα, που σκεπάζουν συχνά την ηθική άθλιοτητα
και τη ματαιώτητα τῶν άνθρωπων.

Μέχρι σε μάρτιον ἑποχή ή γυναικαί μου, είχεν ἀναλάβει δολοκληφωτικά σχεδόν τη διδοσκαλία. «Εμάθης στις κόρες μας τὴν Ἰταλική τὴν Γαλλική καὶ τὴν Ἀγγλική καὶ τές ἕδιδασέ με τοὺς καλλιτεχνούς διασάλους τῆς χώρας μερικά μοδήματα τῆς Ἀρχαίας Ἐλληνικῆς. Ξέροντας τές ἀπό τη δική μου ποιητική πάσι δὲν πρέπει νά ἐμποδίζεται τές φυσικές κλίσεις στές σπουδές, ἀλλά ἀπό ἔναντις νά τές εύνοων σ' ολία, ἀρχικά είνοις πά τα καιροφυλαχών τές πρόσεκτος, τῶν κοριτῶν μου καὶ νά παμφύλων τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἰδιαίτερων διαδιθέσεων, ποὺ μποροῦσαν νάχουν. Παιδιά, τές ωδηγούσα θεληματικά παντού, δυον τὸν πήρος μουσική, όχι τόσο για νά τές διασκεδάσω, δυστού γιά νά κεντητώς πανθόν ταλέντο. Τές ἐφερον στὴν ἔξοχη, σε κάπιο γουφαρικό μέρος ή σε τοποθεσίες ρωμανικών. Ζητούσα νά τές κάμω νά νοιώσουν τέ είνε τοπειο καὶ πάς μπορεῖ κανεὶς νάν τὸ ξανναπαραστοῦ μέ λόγια ή μέ χρονάτα. Τές ὀδηγήσα στὸ θέατρον τοὺς διηγμάτιμον ανέγετα, ποὺ τὸ δάλευεν ἐνδιάφεροντα, καὶ τές ωποδημή έπειτα να ιοῦν τὴν απάτηκοντα νοστιμά. (Α ὀλοψητικό)

"Ολες αντες η μακρυνιές της σάρκας της άχριδες Τ' οδφανωμένο μου κορμί φιλούν, κακώδων επιλέσει,
Και τη στογή πον μ' ἄφρος ἐκείνη Σαργινή.
Και ξεφωνώτας με κατέβη,
Θάρηγή μου, ἄχι / Εδα πάλι
Θαρρώσα πάτης την κρατώ, στον θύελλον μου τῇ ζάλη
Ανη ποδά την μηνάντα στην έκπτωση μου νύχι.

Mix : Ασωμάτων